

**UNIVERSITATEA „LUCIAN BLAGA” DIN SIBIU
FACULTATEA DE DREPT**

**Rezumat
TEZĂ DE
DOCTORAT**

Profesor îndrumător:

Prof.univ.dr. Ioan LEȘ

Doctorand:

Manuel LUEDTKE

**SIBIU
2018**

UNIVERSITATEA „LUCIAN BLAGA” DIN SIBIU

FACULTATEA DE DREPT

**PROCEDURI DE
EXECUTARE Silită ÎN
UNIUNEA EUROPEANĂ**

Profesor îndrumător:

Prof.univ.dr. Ioan LEȘ

Doctorand:

Manuel LUEDTKE

**SIBIU
2018**

CUPRINS

INTRODUCERE	5
PARTEA I DESPRE EXECUTAREA SILITĂ	7
CAPITOLUL I CONSIDERAȚII GENERALE REFERITOARE LA EXECUTAREA SILITĂ 7	
2.1. Generalități privind obiectul executării silite	10
2.2. Obiectul executării silite	10
CAPITOLUL III PROCEDURA SOMAȚIEI EUROPENE DE PLATĂ	12
3.1. Generalități	12
3.2. Scopul procedurii somației europene de plată.....	12
3.3. Domeniul de aplicare a somației europene de plată.....	12
CAPITOLUL I SOMAȚIA DE PLATĂ	14
1.1. Ce reprezintă	14
1.2. Necesitatea introducerii procedurii	14
1.3. Structură.....	15
1.4. Somația de plată în România	15
1.4.1. Precizări prealabile	15
1.4.2. Scopul	15
1.4.3. Admisibilitate	16
1.4.4. Condițiile necesare creanței pentru a obține procedura somației de plată	16
1.5. Domeniul de aplicare	17
1.6. Caracterul contencios sau necontencios al somației de plată	17
1.7. Somația de plată românească și somația de plată europeană	19
1.7.1. Precizări prealabile	19
1.7.2. Somația de plată europeană	19
CAPITOLUL II ORDONANȚA DE PLATĂ ÎN ROMÂNIA	21
2.1. Precizări prealabile	21
2.2. Procedura generală	21
PARTEA A III-A PROCEDURA PRIVIND TITLUL EXECUTORIU EUROPEAN	22
CAPITOLUL I CONSIDERAȚII GENERALE PRIVIND TITLUL EXECUTORIU	22
1.1. Noțiuni introductive. Definiție	22
CAPITOLUL II CONSIDERAȚII PRIVIND TITLUL EXECUTORIU EUROPEAN	24

2.1. Noțiuni introductive	24
2.1.1. Precizări prealabile	24
CAPITOLUL III EXECUTAREA PROVIZORIE	26
3.1. Generalități	26
3.1.1. Executarea provizorie de drept	26
3.1.2. Executarea provizorie judecătorească	27
CAPITOLUL IV PROCEDURA EUROPEANĂ CU PRIVIRE LA CERERILE CU VALOARE REDUSĂ ÎN AUSTRIA, GERMANIA, LUXEMBURG ȘI ROMÂNIA	28
1.1. Austria	28
4.2. Germania	28
4.3. Marele Ducat al Luxemburgului	29
4.4. România	29
CAPITOLUL V SOMAȚIA EUROPEANĂ DE PLATĂ PREVĂZUTĂ DE REGULAMENTUL (CE) NR. 1896/2006 ÎN REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI	31
5.1. Somația de plată în Republica Federală a Germaniei	31
5.1.1. Existența unei proceduri specifice pentru somația de plată	31
5.1.2. Sfera de aplicare a procedurii	32
BIBLIOGRAFIE	33
AUTORI ROMÂNI	33
AUTORI STRĂINI	37
ARTICOLE DE AUTORI ROMÂNI	38

INTRODUCERE

În decursul ultimilor decenii, Uniunea Europeană a devenit una dintre cele mai mari puteri economice din lume. Acest lucru a fost posibil datorită reglementării și aplicării la nivel comunitar a legislației comune, depășind granițele impuse în mod obligatoriu de către o legislație limitată de interese naționale. Pentru acest proces continuu de dezvoltare, au fost necesare – din punctul de vedere al subsemnatului – promovarea drepturilor fundamentale la liber schimb și la liberă circulație și ședere în întreaga Uniune Europeană a cetățenilor săi.

Dreptul la liber schimb este un drept fundamental conferit de Uniunea Europeană cetățenilor săi și a fost unul dintre principiile de bază care au motivat înființarea Uniunii Europene, fiind reglementat în articolele 26, 49-62 ale Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (AEUV). Dreptul la liber schimb garantează oricărui cetățean al Uniunii Europene, atât persoanelor fizice dar și celor juridice cu sediul în Uniunea Europeană, dreptul de a efectua și de a beneficia de servicii pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene.

Un prim pas în această direcție a fost făcut prin elaborarea Regulamentului (CEE) nr. 2137/85 al Consiliului din 25.07.1985 privind Grupul European de Interes Economic (GEIE), un grup economic transnațional care se supunea încă legislației naționale, după aceea prin dezvoltarea continuă a ideii fundamentale care a dus inițial la constituirea Uniunii Europene, și anume de a oferi tuturor grupurilor economice transnaționale de a coopera, de a spori și de a îmbunătăți rezultatele activității lor, prin stabilirea unei legislații comunitare.

Cea mai importantă reglementare pentru persoanele fizice a fost însă dezvoltarea Dreptului la liberă circulație și ședere în Uniunea Europeană, care este, după părerea subsemnatului, dreptul fundamental conferit de cetățenia unuia dintre statele membre ale Uniunii Europene prin „Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE, Text cu relevanță pentru SEE“.

De acest drept fundamental la liberă circulație și ședere al cetățenilor Uniunii Europene conferit de directiva sus menționată, nu beneficiază numai cetățenii în sine, ci și sistemele economice ale statelor membre. Prin migrația persoanelor calificate, statele membre pot acoperi lipsa personalului din sistemul economic național. Dreptul la liberă circulație și ședere a cetățenilor Uniunii Europene nu produce însă numai avantaje ci și dezavantaje, unul din acestea fiind problemele juridice legate de impunerea la nivel transnațional al unor drepturi bănești cauzate de activitățile economice pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene. Din acest motiv, acum, mai mult ca

oricând, este necesară crearea unui spațiu european de justiție fără frontiere interne, precum și facilitarea recuperării creanțelor transfrontaliere în cadrul unei piețe unice funcționale.

Ca și avocat specializat în drept penal în Germania și confruntându-mă cu multe cazuri, m-am decis să redactez această lucrare în ajutorul persoanelor care au fost obligate din motive obiective să-și părăsească țara de origine, pentru a căuta un loc de muncă în străinătate, necesar întreținerii familiei rămase în țara de origine. Mulți dintre acești oameni onești au devenit în nenumărate cazuri victime ale angajatorilor străini, pentru care au muncit sau au prestat alte servicii, rămânând fără remunerație, fiind obligați să se reîntoarcă deziluzionați în țara de origine. Chiar dacă acest lucru s-a întâmplat și din lipsa unei asistențe juridice privind legislația muncii în țara de destinație, de multe ori oamenii sunt victime ale unor persoane răuvoitoare, care se folosesc în mod conștient de neajunsurile victimelor lor (imposibilitatea de a avea unde locui, necunoașterea limbii din țara respectivă etc.), luând în calcul faptul că victimele reîntoarse în țara de origine nu își vor mai putea executa drepturile legale.

Uniunea Europeană a convenit asupra procedurilor de executare silită care urmăresc simplificarea și accelerarea soluționării litigiilor transfrontaliere, precum și facilitarea executării unei cereri sau creanțe împotriva unui pârât dintr-un alt stat membru. Aceste proceduri sunt *somația europeană de plată*, reglementată prin Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 – cunoscută și sub denumirea de „creanță pecuniară necontestată, 805/2004 și *procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă*, reglementată prin Regulamentul (CE) nr. 861/2007.

Chiar dacă majoritatea statelor membre ale Uniunii Europene au în vigoare proceduri simplificate la nivel național, pragurile până la care aceste proceduri pot fi folosite variind considerabil – de la 600 de EUR în Germania, la 25000 EUR în Țările de Jos, procedură instituită de Regulamentul (CE) nr. 861/2007 facilitează soluționarea litigiilor transfrontaliere cu privire la cererile cu valoare redusă în Uniunea Europeană, reducând atât cheltuielile de judecată aferente cererilor cu valoare redusă cu până la 40%, cât și durata proceselor de la maximum 2 ani și 5 luni, la o durată medie de 5 luni.

Din acest motiv m-am decis să informez prin această lucrare științifică asupra căilor legale oferite de legislația europeană celor care doresc să-și impună drepturile câștigate, profitând de proceduri de executare silită simplificate comune tuturor țărilor membre ale Uniunii Europene.

PARTEA I

DESPRE EXECUTAREA SILITĂ

CAPITOLUL I

CONSIDERAȚII GENERALE REFERITOARE LA EXECUTAREA SILITĂ

Cunoscută încă din vremuri imemorabile ca o sancțiune severă și defăimătoare asupra persoanei debitorului, executarea silită¹ este identificată în sistemele juridice moderne ca o procedură adecvată atât din punct de vedere economic, cât și din punct de vedere al echității procedurale.

Executarea silită reprezintă una dintre instituțiile fundamentale ale dreptului procesual civil și totodată o componentă însemnată a justiției într-un stat de drept, fiind considerată ca a doua fază a procesului civil, reglementată în CARTEA A V-A a noului Cod de procedură civilă din România². Astfel, potrivit dispozițiilor art. 622 alin. (1) NCPC, „Obligația stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie”. Totuși, în situația în care se constată că debitorul nu îndeplinește de bunăvoie dispozițiile unei hotărâri judecătorești, poate fi determinat să se conformeze pe calea executării silite. Potrivit art. 622 alin.(2) NCPC, executarea silită „începe odată cu sesizarea organului de executare /.../, dacă prin lege specială nu se prevede altfel”. Se poate astfel aprecia că executarea silită în procesul civil nu are caracter obligatoriu, fiind doar posibilă în cazurile în care debitorul nu aduce la îndeplinire de bunăvoie obligația stabilită în titlul executoriu. De aceea ea poate fi definită ca acea procedură prin mijlocirea căreia creditorul,

---

¹ I. Leș (coordonator), C. Jugastru, V. Lozneau, A. Circa, E. Hurubă, S. Spinei, (autorii), *Tratat de drept procesual civil*, vol. II. *Căile de atac, procedurile speciale, executarea silită, procesul civil internațional*, Editura Universul Juridic, București, 2015, p.478.

² Cartea a V-a a Codului de procedură civilă a suferit modificări substanțiale prin OUG nr.138/2000 (publicată în MONITORUL OFICIAL nr.473 din 2 oct.2000) aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.219/2005 (publicată în MONITORUL OFICIAL nr.609 din 14 iulie 2005) și prin Legea nr.456/2006 (publicată în MONITORUL OFICIAL nr.994 din 13 decembrie 2006).

titular al dreptului recunoscut printr-o hotărâre judecătorească sau printr-un alt titlu executoriu, constrânge, cu ajutorul organelor de stat competente, pe debitorul său care nu își exercită de bunăvoie obligațiile ce decurg dintr-un asemenea titlu de a le aduce la îndeplinire în mod silit.

Executarea silită reprezintă totalitatea normelor de drept care permit creditorului, titular al unui drept obiectiv recunoscut printr-un titlu executoriu, să își constrângă debitorul care nu și-a îndeplinit o obligație civilă în mod voluntar, cu ajutorul organelor de executare, și, la nevoie, cu ajutorul forței publice, în scopul obținerii în mod forțat a acestui drept. Altfel spus, procedura de executare silită semnifică ansamblul mijloacelor legale procedurale prin intermediul cărora creditorii își pot realiza în mod silit drepturile civile, aceasta reprezentând o metodă de recuperare a unor datorii care au fost stabilite prin titluri executorii (hotărâri sau sentințe ale instanțelor de judecată, contracte notariale de bunuri sau bani, credite bancare și alte situații similare).

Dreptul subiectiv reprezintă în sens tehnic³ prerogativa individuală, recunoscută și sancționată de dreptul obiectiv, ce permite titularului său să facă, să pretinde sau să interzică ceva în interes propriu sau, uneori în interesul altuia. Așadar, această fază a procesului civil reprezintă atât domeniul general al dreptului subiectiv, deoarece constrângerea statală nu intervine doar în ceea ce privește restabilirea acestui drept, cât și scopul restabilirii ordinii de drept create prin nerespectarea obligației sale de către debitor. De aici reiese caracterul preventiv al executării silite, căci avertizează părțile participante la viața juridică asupra consecințelor patrimoniale pe care le-ar avea de suportat în cazul nerespectării obligației asumate.

Executarea silită reprezintă una dintre instituțiile procesuale de maximă importanță în toate statele de drept întemeiate pe libera circulație a persoanelor, a mărfurilor și a capitalului, unde economia de piață reprezintă baza acestor societăți și unde separația puterilor în stat este funcțională, deoarece contribuie la întărirea puterii statale, la stimularea operațiunilor comerciale și la readucerea în circuitul civil și comercial a bunurilor sau sumelor de bani care aparțin titularilor acestor drepturi.

Importanța executării silite reiese și din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului unde instanța europeană a apreciat că dreptul recunoscut justițiabilului la un proces

---

³ G. Cornu, *Vocabulaire juridique*, 8e Édition, Édition Presses Universitaires de France, Paris, 2007, p.334.

echitabil⁴ nu se aplică *talle quale* numai până la pronunțarea hotărârii, ci până la executarea acesteia. Potrivit art. 6 al Convenției Europene a Drepturilor Omului. Curtea Europeană a Drepturilor Omului dreptul de acces la justiție ar fi iluzoriu și lipsit de eficiență practică în situația în care ordinea internă a statului, care respectă proeminența dreptului, ar permite ca o hotărâre judecătorească sau un alt înscris ce constituie titlu executoriu să rămână neexecutată în detrimentul unei persoane. Statul, ca depozitar al forței publice, este chemat să manifeste un comportament vigilent și să îl asiste pe creditor în executarea hotărârii care îi este favorabilă. Astfel reiese că dreptul la executarea unei hotărâri judecătorești reprezintă unul dintre aspectele dreptului de acces la justiție și, prin natura sa, reclamă o reglementare din partea statului⁵. În doctrina europeană se afirmă că dreptul executării silită a devenit, în principal pentru dreptul european și apoi în dreptul constituțional, a treia mare garanție la un proces echitabil⁶. Potrivit prevederilor art. 622 alin.(3) „Executarea silită are loc în oricare dintre formele prevăzute de lege, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu, achitarea dobânzilor, penalităților sau a altor sume acordate potrivit legii prin titlu, precum și a cheltuielilor de executare”.

Consiliul Europei are o poziție foarte activă referitor la armonizarea și eficientizarea acestei proceduri. Astfel, Comitetul de experți pentru eficientizarea justiției a adoptat un proiect de Recomandare în atenția tuturor țărilor membre ale Uniunii Europene referitor la procedura de executare silită, în noiembrie 2002, proiect⁷ promulgat apoi de către Consiliul de Miniștri, în anul 2003

---

⁴ Pentru o prezentare detaliată a dreptului la un proces echitabil, a se vedea, C. Bârsan, *Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Comentariu pe articole*, vol. I, *Drepturi și libertăți*, Editura All Beck, București, 2004.

⁵ A se vedea M. Selegean, *Dreptul la un proces echitabil*. Articolul 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, I.N.M., 2005.

⁶ A se vedea S. Guinchard; F. Ferrand; C. Delicostopoulos, *Op. cit.*, p.918.

⁷ A se vedea în acest sens, Recomandarea nr.17/2003 a Consiliului de Miniștri din cadrul Consiliului Europei.

CAPITOLUL II

OBIECTUL EXECUTĂRII SILITE

2.1. Generalități privind obiectul executării silite

Executarea silită dănuie până la realizarea dreptului recunoscut prin titlu executoriu, așa cum prevăd dispozițiile art. 622 alin. (3) NCPC: „Executarea silită are loc în oricare dintre formele prevăzută de lege, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului recunoscut prin titlu executoriu, achitarea dobânzilor, penalităților sau a altor sume acordate potrivit legii prin titlu, precum și a cheltuielilor de executare”.

Soluția propusă de legiuitor este firească, fiindcă executarea silită implică nu numai îndeplinirea de către debitor a obligației principale, ci și plata tuturor sumelor prevăzute în titlul executoriu. Noutatea constă în faptul că textul este aplicabil pentru toate formele de executare prevăzute de lege, independent de faptul că ele sunt promovate „simultan sau succesiv”.

2.2. Obiectul executării silite

Obiectul executării silite⁸ este determinat de dispozițiile art. 629 alin. (1) NCPC care precizează: „Veniturile și bunurile debitorului pot fi supuse executării silite dacă, potrivit legii, sunt urmăribile și numai în măsura necesară pentru realizarea drepturilor creditorilor”.

Pe lângă dispozițiile prevăzute în art. 629 NCPC, care constituie regula în ceea ce privește obiectul executării silite, există și excepții reglementate chiar de alineatul (2) al aceluiași articol: „Bunurile supuse unui regim special de circulație pot fi urmărite numai cu respectarea condițiilor prevăzute de lege”. (De exemplu, în practica judiciară nu a existat un punct de vedere unitar cu privire la faptul că un imobil dobândit în temeiul Legii nr. 112/1995, putea sau nu fi supus urmăririi silite, căci art. 9 din Lege prevedea că „/.../ acesta nu poate fi înstrăinat timp de 10 ani de la data dobândirii”. Această problemă a fost tranșată de Înalta Curte de Casație și Justiție care, prin Decizia nr. 79/2007, admițând recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că imobilele dobândite în temeiul prevederilor acestui articol pot constitui obiect al executării silite).

---

⁸ I. Leș (coordonator) și autorii, *Op. cit.*, pp. 507 – 508.

În cazul executării silite directe, obiectul executării coincide cu obiectul obligației prevăzute în titlul executoriu, fiindcă se urmărește executarea în natură a obligației de către debitor. Dacă însă este vorba despre executarea silită indirectă, obiectul executării silite este distinct, fiindcă vizează bunurile mobile și imobile din patrimoniul debitorului, acestea urmând a fi valorificate, iar din suma obținută să fie îndeostul creditorul.

CAPITOLUL III

PROCEDURA SOMAȚIEI EUROPENE DE PLATĂ

3.1. Generalități

Somația europeană de plată reglementată prin dispozițiile acestui regulament european urmărește rezolvarea litigiilor transfrontaliere referitoare la creanțe civile sau comerciale necontestate într-un timp cât mai scurt și în condiții similare atât pentru creditori, cât și pentru debitori indiferent de statele membre din care provin aceștia. Prevederile acestui regulament pot fi aplicate în toate statele membre, în afară de Danemarca, deoarece această țară și-a menținut decizia de a nu participa în niciun fel la fixarea măsurilor care se află sub incidența părții a treia din titlul V al Tratatului de Funcționare a Uniunii Europene.

3.2. Scopul procedurii somației europene de plată

Parlamentul European și Consiliul din 12 decembrie 2006 au adoptat Regulamentul (CE) nr. 1896 cu scopul de a înființa procedura europeană a somației de plată, procedură menită să grăbească litigiile transfrontaliere cu privire la recuperarea creanțelor civile și comerciale necontestate. Prin această nouă procedură se dorea și simplificarea procedurii folosite în statele membre conform legislației interne, dar și uniformizarea acesteia, astfel încât atât creditorii, cât și debitorii să beneficieze de aceleași condiții, indiferent din care state membre ar fi provenit aceștia.

Această nouă procedură este una formală, deoarece nu impune prezentarea reclamantului înaintea instanței, ci doar utilizarea a șapte formulare – standard corespunzătoare etapelor necesare până la emiterea somației europene de plată.

3.3. Domeniul de aplicare a somației europene de plată

Somația europeană de plată, instituită de Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 poate fi folosită în litigiile transfrontaliere în materie civilă sau comercială, fără a se ține seama de natura instanței, de la data de 12 decembrie 2008, exceptând articolele 28-31 care au fost puse în aplicare de la 12 iunie 2008. Fac excepție de la această procedură materia fiscală, materia vamală, materia administrativă, precum și răspunderea statului pentru acțiuni sau omisiuni săvârșite în exercitarea puterii publice (acta de jure imperii).

Potrivit regulamentului, o somație europeană de plată care a fost emisă de o instanță a unui stat membru al Uniunii Europene și este executorie trebuie recunoscută și executată în oricare stat membru, fără ca să se impună altă procedură intermediară (de exemplu procedura de exequatur).

Având în vedere faptul că Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 nu definește noțiunea de *creanță necontestată*, apreciem că poate fi utilizată cea aflată în Regulamentul (CE) nr. 805/2004 al Parlamentului European și al Consiliului privind crearea unui titlu executoriu european pentru creanțele necontestate⁹. Potrivit acestei definiții, există mai multe situații în care o creanță poate fi apreciată drept necontestată. O primă situație este cea în care creditorul fie recunoaște și acceptă datoria, fie apelează la o tranzacție admisă de instanța de judecată sau încheiată înaintea instanței de judecată pe parcursul unei proceduri judiciare. O altă situație ar fi cea în care debitorul nu s-a opus acelei creanțe, și a respectat normele statului membru de origine, de-a lungul întregii proceduri judiciare. A treia situație este cea în care debitorul, inițial, a contestat creanța, iar ulterior, în ședințele de judecată care au rmat nu s-a mai prezentat și nici nu a fost reprezentat, atitudinea sa putând fi asimilată cu o recunoaștere tacită a creanței respective. O ultimă situație ar fi cea în care debitorul recunoaște în mod expres creanța respectivă printr-un act autentic.

---

⁹ JO L 143, 30.04.2004, p. 15.

PARTEA A II-A

ORDONANȚA DE PLATĂ EUROPEANĂ

CAPITOLUL I

SOMAȚIA DE PLATĂ

1.1. Ce reprezintă

Procedura somației de plată este o procedură specială și urgentă, ce poate fi utilizată numai pentru recuperarea creanțelor reprezentând sume de bani care rezultă din contracte sau din alte înscrisuri, semnate de ambele părți.

În procedura somației de plată facturile semnate de debitor reprezintă dovada de bază utilizată în fața instanței.

1.2. Necesitatea introducerii procedurii

Această procedură a apărut din necesitatea recuperării cu celeritate a creanțelor creditorilor printr-o procedură accelerată și simplificată, derogatorie de la procedurile de drept comun ce sunt mai îndelungate și mai greoaie. Ea a fost reglementată de țările europene, iar în statele Uniunii Europene, de mai multe decenii, au fost adoptate astfel de norme. Reglementările diferitelor state europene nu sunt unitare și îmbracă forme și caractere foarte variate. Astfel, există forme simplificate care nu impun obligația administrării de probe, așa numitul *model fără probe al injonctiunii de plată*, dar și forme care au drept condiție probarea cererii, spre exemplu, *modelul cu probe*. Cele două forme determină caracterul contradictoriu, noncontradictoriu sau mixt al procedurii. În țările care au adoptat modelul fără probe, dacă cererea creditorului îndeplinește condițiile formale, instanța de judecată emite injonctiunea de plată. În unele state emiterea injonctiunii de plată se face chiar de greșierul instanței de judecată sau de un organ jurisdicțional administrativ. În unele țări procedura este necontencioasă, iar în altele contencioasă, existând și țări în care aceasta cunoaște două faze: prima necontencioasă, urmată de cea de a doua care este contencioasă. Domeniul juridic de aplicare al injonctiunii de plată este atât pentru cauze civile, cât și pentru cauze comerciale, dar poate fi aplicată și altor raporturi juridice.

În majoritatea țărilor, *causa petendi* poartă asupra obligației de plată a unei sume de bani, dar în unele dintre acestea este permisă și pentru alt obiect juridic cum ar fi: bunuri

fungibile, remiterea unui bun mobil, autorizarea accesului într-un imobil, executarea contractelor de muncă, expulzare etc.

1.3. Structură

Structura procedurii somației de plată diferă de la stat la stat, putând avea o structură unică ce presupune o examinare sumară a elementelor de fapt, urmată de pronunțarea injoncțiunii de plată fără audierea prealabilă a debitorului.

O altă variantă este reprezentată de o structură în două etape: după comunicarea cererii injoncțiunii de plată, debitorul face întâmpinare declanșând astfel procedura contradictorie având la dispoziție și calea de atac a hotărârii privind executarea.

O a treia variantă presupune o procedură prealabilă și obligatorie de punere în întârziere, cererea de injoncțiune de plată cu pronunțarea unei hotărâri ca a doua etapă și cea de a treia opoziția sau apelul debitorului.

În procedura fără probe, lipsa opoziției debitorului conduce la pronunțarea hotărârii de injoncțiune de plată. În schimb, în unele proceduri, opoziția debitorului declanșează faza contencioasă a procedurii, iar procedura de drept comun înlocuiește procedura specială. În această situație, instanța de judecată judecă cererea potrivit regulilor de drept comun și se pronunță pe fond într-o hotărâre judecătorească.

1.4. Somația de plată în România

1.4.1. Precizări prealabile

Această procedură a fost instituită de noul Cod de procedură civilă la **Titlul IX. Procedura ordonanței de plată** (art. 1014 – 1025).

1.4.2. Scopul

Ratio legis a acestor reglementări în legislația românească este aceeași ca și în reglementările similare europene și anume punerea la dispoziția creditorului a unei proceduri simplificate, accelerate, abreviate, pentru a-și satisface cu celeritate creanțele – celeritatea vizează aici realizarea creanțelor creditorului și nicidecum principiul celerității procesului în cauză dedusă judecătii în această procedură.

Potrivit art. 6 par. 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dar și art. 21 alin. 3 din Constituția României: „Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.”

1.4.3. Admisibilitate

O condiție de admisibilitate în ceea ce privește cererea de emiteră pe bază de ordonanță a somației de plată este ca obligația de plată a unei sume de bani să rezulte dintr-un contract constatat printr-un înscris¹⁰ ori statut, regulament sau alt înscris însușit de părți prin semnătură etc.

Altfel spus, doar opoziția pertinentă și fondată a debitorului trebuie să constituie temei al respingerii cererii de emiteră a ordonanței somației de plată. Simpla opoziție sau nerecunoaștere a debitului nu trebuie să conducă la această soluție.

Ordonanța cuprinzând somația de plată a fost emisă în baza angajamentului de plată încheiat între părți, acesta având caracterul unui contract prin care cele două părți înțeleg să rezolve divergențele apărute ca urmare a derulării unei relații comerciale anterioare. Cu alte cuvinte, orice înscris ce poate avea caracterul unui contract asumat prin semnătura părților poate constitui temei legal pentru emiteră ordonanței privind somația de plată, indiferent de manifestarea opoziției debitorului. În situația existenței înscrisurilor asumate și recunoscute sau nerecunoscute de către debitor, trebuie analizat doar dacă respectivul înscris are caracterul unui contract și verificat dacă nu există cauze de nulitate sau inexistență a acestuia (lipsa semnăturii, a capacității de exercițiu, multiplul exemplar ș.a.m.d.). În această privință, în doctrină nu sunt soluții contrare, așa cum se întâmplă în jurisprudență.

1.4.4. Condițiile necesare creanței pentru a obține procedura somației de plată

Creanțele ce se solicită a fi satisfăcute pe calea procedurii somației de plată trebuie să fie certe, lichide și exigibile.

În ceea ce privește *caracterul cert* al creanțelor art. 663 alin. (2) NCPC precizează: Creanța este certă atunci când existența ei neîndoielnică reiese chiar din titlul executoriu, iar alin.(3) NCPC stipulează faptul că o creanță este considerată a fi lichidă în situația în care obiectul acesteia este determinat sau atunci când titlul executoriu cuprinde elementele care îngăduie stabilirea lui., iar în alin.(4) găsim următoarea precizare: dacă obligația debitorului a ajuns la scadență sau acesta a fost decăzut din beneficiul termenului de plată, creanța este considerată exigibilă.

---

¹⁰ Sintagma „înscris însușit de părți” (deci și de debitor) nu trebuie să ducă la concluzia că pentru această ipoteză (...) ar fi necesar ca pârâtul să nu conteste creanța, deoarece chiar dispoziția legală arată în ce constă însușirea înscrisului de către părți.

1.5. Domeniul de aplicare

Domeniul de aplicare al procedurii somației de plată este mai larg decât sfera materiei civile și comerciale. Astfel, procedura somației de plată poate fi solicitată pentru orice creanță și obligație de orice natură, cu excepția raporturilor juridice guvernate de alte materii (dreptul muncii, dreptul asigurărilor sociale, dreptul asigurărilor civile ș.a.m.d.).

1.6. Caracterul contencios sau necontencios al somației de plată

Din punctul nostru de vedere, procedura somației de plată are un caracter mixt, necontencios în primă fază, chiar și în cazurile în care opoziția debitorului se manifestă, dar nu este întemeiată pe elemente care să releve incertitudinea creanței și este doar o opoziție formală, având drept scop tergiversarea plății sumelor de bani ce constituie debitul datorat. Caracterul contencios intervine doar când debitorul formulează cererea în anulare, sau, dacă nu o face, atunci când prin contestație la executare invocă apărări de fond împotriva titlului executoriu. În acest caz aducem în discuție o situație atipică și bizară ce poate fi întâlnită în practică. Având în vedere faptul că instanța competentă în soluționarea contestației la executare introdusă de debitor este instanța de executare, iar în situația în care debitorul nu a formulat cerere în anulare și poate contesta însuși titlul, aceasta (instanța) se poate afla în situația de a cenzura chiar titlul executoriu care a fost emis de o instanță ierarhic superioară, față de care poate fi chiar direct subordonată din punct de vedere al jurisdicției. Deopotrivă, președintele instanței superioare exercită atribuții de coordonare și control asupra administrării instanțelor din subordine. Într-o astfel de situație avem mari și serioase îndoieli în ce privește imparțialitatea și independența magistratului care s-ar afla în fața unei contestații fondate și temeinice și care ar trebui să pronunțe o hotărâre prin care să desființeze titlul executoriu al instanței superioare. Astfel, controlul judecătoresc ar fi efectuat de o instanță inferioară pentru acte ale unei instanțe superioare, fapt ce ar contrazice principiul ierarhiei firești al instanțelor de judecată.

În legislația românească a apărut o nouă reglementare, OUG nr. 119/2007 – ulterior abrogată de la 13 februarie 2013 de noul Cod de procedură civilă –, act normativ menit să transpună în legislația românească Directiva nr. 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene privind combaterea întârzierii plăților în tranzacțiile comerciale. După cum se arată încă din preambulul actului normativ domeniul de aplicare al acestei ordonanțe de urgență se referă doar la creanțele certe, lichide și exigibile, ce

reprezintă obligații de plată a unor sume de bani ce rezultă din contracte comerciale, prin aceasta legiuitorul limitând domeniul de aplicare doar la materia comercială.

1.7. Somația de plată românească și somația de plată europeană

1.7.1. Precizări prealabile

Recuperarea rapidă și eficientă a creanțelor cu privire la care nu există niciun litigiu în desfășurare are o importanță primordială pentru operatorii economici din Uniunea Europeană. Aceasta se explică prin faptul că întârzierile la plată constituie una dintre principalele cauze de insolvență care amenință continuitatea activității întreprinderilor, în special a întreprinderilor mici și mijlocii, și care provoacă pierderea a numeroase locuri de muncă. Pentru aceste motive, instituțiile cu competență în domeniu au adoptat, în anul 2006, Regulamentul Comunității Europene nr. 1896 din 2006 privind somația de plată europeană. Acest Regulament se aplică de la 12 decembrie 2008, cu excepția articolelor 28, 29, 30 și 31, care au fost puse în aplicare de la 12 iunie 2008.

1.7.2. Somația de plată europeană

Somația de plată europeană se desfășoară la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani.

În ceea ce privește instanța competentă să judece o astfel de cerere, potrivit reglementării europene, prin aceasta poate fi înțeleasă orice autoritate a unui stat membru care este competentă în ceea ce privește somațiile de plată europene sau în orice altă materie conexă.

Reglementarea europeană conține și noțiunea de „litigiu transfrontalier”. Pentru ca o cerere de somație de plată europeană să fie admisă, reclamantul trebuie să facă dovada că litigiul este unul transfrontalier – adică în acel litigiu cel puțin una dintre părți trebuie să aibă domiciliul sau reședința obișnuită într-un stat membru, altul decât statul membru al instanței sesizate. Momentul la care se apreciază caracterul transfrontalier al unui litigiu este cel la care se introduce cererea de somație europeană de plată.

Cererea pentru emiterea unei somații europene de plată trebuie să conțină următoarele elemente: numele și adresa părților; numele și adresa reprezentanților acestora (după caz); numele și adresa instanței sesizate; valoarea creanței (adică debitul); dobânzile; penalitățile contractuale; costurile; cauza acțiunii (precum și descrierea circumstanțelor invocate ca temei al creanței și după caz a dobânzilor cerute); o descriere a elementelor de probă în sprijinul creanței și temeiului competenței.

Totodată, cererea de somație europeană trebuie să indice și caracterul transfrontalier al litigiului.

CAPITOLUL II

ORDONAȚA DE PLATĂ ÎN ROMÂNIA

2.1. Precizări prealabile

Procedura ordonanței de plată permite o mai mare flexibilitate în ceea ce privește furnizarea dovezilor în instanță. Astfel, un creditor care utilizează această procedură poate depune, cu succes, pe lângă facturi și alte documente care să ateste creanța sa față de debitor, (de exemplu, corespondența cu acesta. Acesta este un aspect important al acestei proceduri, ce transformă ordonanța de plată într-o procedură avantajoasă pentru creditori, comparativ cu somația de plată.

În prezent, procedura ordonanței de plată își găsește aplicarea ori de câte ori un profesionist este angajat contractual într-un raport juridic ce presupune furnizarea de bunuri sau prestarea de servicii contra unui preț constând într-o sumă de bani, iar cealaltă parte contractantă este fie un profesionist, fie o autoritate contractantă, fără a putea fi un consumator.

2.2. Procedura generală

Potrivit noului Cod de procedură civilă, care instituie procedura generală privind recuperarea creanțelor, înainte de inițierea unei acțiuni în instanță, creditorul trebuie să încerce să soluționeze problema în mod amiabil cu debitorul. În acest sens, creditorul trebuie să comunice o notificare scrisă debitorului, prin care să îl invite în scopul soluționării amiabile a problemei. Notificarea care trebuie să includă, drept anexe, toate documentele ce atestă creanța creditorului trebuie transmisă cu cel puțin 15 zile înainte de data propusă pentru întâlnire. Dacă părțile reușesc să rezolve problema în mod amiabil, atunci debitorul va plăti suma datorată și nici o acțiune nu va mai fi introdusă în instanță. Dacă însă părțile nu ajung la o înțelegere, sau dacă părțile ajung la o înțelegere pe care debitorul o încalcă, atunci debitorul poate introduce o acțiune în instanță la care va anexa toate documentele ce atestă faptul că părțile au încercat să soluționeze problema amiabil înainte de introducerea respectivei acțiuni. În lipsa unor asemenea dovezi, acțiunea va fi respinsă de instanță.

La fel ca și în cazul procedurilor somației și ordonanței de plată, instanța competentă în cadrul procedurii generale este judecătoria sau tribunalul, în funcție de quantumul creanței ce face obiectul litigiului.

PARTEA A III-A

PROCEDURA PRIVIND TITLUL EXECUTORIU EUROPEAN

CAPITOLUL I

CONSIDERAȚII GENERALE PRIVIND TITLUL EXECUTORIU

1.1. Noțiuni introductive. Definiție

Executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu [art. 632 alin. (1) NCPC]. Așadar, titlul executoriu este actul care deschide dreptul de executare silită. Acesta poate să fie o hotărâre judecătorească definitivă și executorie, un contract material de orice fel care naște o obligație, un contract de credit bancar, procesele-verbale emise de executorii judecătorești și chiar și contractele de existență juridică ale avocatului. *Stricto sensu*, titlul executoriu se poate defini ca înscrisul întocmit conform legii de organele competente, în baza căruia, în condițiile legii, creditorul poate să solicite declanșarea executării silite și valorificarea creanței contestate de acesta, a drepturilor recunoscute prin acel act.

Rolul titlului executoriu este de a atesta existența creanței și faptul că aceasta întrunește condițiile legale pentru a putea fi pusă în executare silită. De precizat că executarea silită este posibilă numai dacă poartă ori este în legătură cu obiectul pe care titlul executoriu l-a determinat.¹¹ Dacă prin titlul executoriu au fost acordate dobânzi, penalități sau alte sume, care se cuvin creditorului, fără să fi fost stabilit quantumul acestora, executorul judecătoresc le va calcula, potrivit legii [art. 629 alin. (2) NCPC].

Titlul executoriu confirmă existența unei creanțe care îndeplinește condițiile legale necesare declanșării executării silite.

În faza executării silite nu se mai poate vorbi sau contesta legalitatea sau temeinicia hotărârii judecătorești care se execută – acest fapt fiind posibil doar pentru cazurile în care titlul executoriu nu îl constituie o hotărâre judecătorească opozabilă debitorului – diferența între forța executorie și titlul executoriu privește și faptul că cel din urmă nu influențează

---

¹¹ V.M. Ciobanu; G. Boroș, *Drept procesual civil. Curs selectiv. Teste grilă*, ediția a 3-a, Editura All Beck, București, 2005, p.948.

conținutul hotărârii care urmează a fi executată. De asemenea, sfera titlurilor executorii este mult mai largă, nefiind limitată la hotărârile judecătorești susceptibile de executare silită.

Titlul executoriu îi conferă celui căruia i-a fost emis sau recunoscut puterea de a apela la forța coercitivă a statului, în sensul executării forțate a dreptului înscris în conținutul său, în timp ce formula executorie este doar „expresia formală a autorității atașate actului însuși”.¹² De aceea nu trebuie să se confunde efectul cu cauza care l-a determinat.¹³

Dacă executarea silită se realizează prin luarea unor măsuri de constrângere patrimonială contra voinței debitorului, măsuri care în anumite cazuri, pot să producă consecințe și față de terți, declanșarea procedurii de executare silită poate fi produsă exclusiv în situația în care creanța care face obiectul executării silite este cuprinsă într-un act ce întrunește toate cerințele legale, act care are caracter incontestabil de titlu executoriu. Așadar, pentru declanșarea executării silite creditorul trebuie să dețină un titlu executoriu.

---

¹² I. Deleanu, *Tratat de procedură civilă*, vol. II, ediția a 2-a, Editura All Beck, București, 2007, p.211.

¹³ R. Perrot; Ph. Théry, *Procédures civiles d'exécution*, Dalloz, Paris, 2000, p.296.

CAPITOLUL II

CONSIDERAȚII PRIVIND TITLUL EXECUTORIU EUROPEAN

2.1. Noțiuni introductive

2.1.1. Precizări prealabile

La 27 septembrie 1968 a avut loc Convenția de la Bruxelles¹⁴ prin care a fost creat cadrul normativ al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești între statele membre ale Uniunii Europene. Cu acest prilej a fost inițiată instituirea unui sistem de principii și reguli în scopul aplicării uniforme a unor norme procedurale la nivelul Uniunii Europene.

Prin Regulamentul nr. 44 al Consiliului – cunoscut și sub denumirea de „Bruxelles I” – au fost simplificate condițiile recunoașterii punerii în executare a hotărârilor în spațiul comunitar european.

În anul 1999 la reuniunea Consiliului European de la Tampere, atât Consiliul, cât și Comisia și-au propus elaborarea unei serii de norme legale referitoare la acele instituții de procedură civilă care să servească și să simplifice cooperarea judiciară europeană. Astfel, la 30 noiembrie 2000 a fost aprobat Programul comun de măsuri al Consiliului și Comisiei privind recunoașterea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, prilej cu care s-a propus eliminarea procedurii de exequatur pentru creanțele necontestate și înlocuirea acesteia cu titlul executoriu european. După doi ani, în 2002, Comisia a adoptat propunerea de regulament al Consiliului CE privind titlul executoriu european care urma să fie folosit în cazul creanțelor necontestate. Astfel, la 21 ianuarie 2005 intra în vigoare Regulamentul (CE) nr. 805/2004¹⁵ al Parlamentului European și al Consiliului din 21 aprilie 2004.

Potrivit art. 1 din Regulamentul (CE) nr. 805/2004, acest act normativ instituie crearea unui titlu executoriu european pentru creanțele necontestate, în scopul „de a asigura libera circulație a deciziilor, tranzacțiilor judiciare și actelor autentice în toate statele membre ale Uniunii Europene, fără a fi necesară recurgerea la proceduri intermediare în statul membru de executare, prealabile recunoașterii și executării.” Acest Regulament nu impune statelor membre ale Uniunii Europene adaptarea legislației naționale la normele de procedură prevăzute de acesta – existând astfel un drept de opțiune al părții interesate (de regulă, creditorul) – dar, în ipoteza în care aceste norme sunt respectate, atunci procedura de executare devine mai rapidă și mai eficientă, deoarece este eliminată procedura de exequatur.

---

¹⁴ Convenția a fost publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 43 din 30 aprilie 2004.

¹⁵ Regulamentul (CE) nr. 805/2004 a fost publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 43 din 30 aprilie 2004.

Pe de altă parte, această nouă procedură oferă mai multe avantaje decât procedura de exequatur simplificat, reglementată de Regulamentul Consiliului (CE) nr. 44/2001 din 22 decembrie 2000 („Bruxelles I”) privind competența judiciară, recunoașterea și executarea dispozițiilor în materie civilă și comercială, modificată prin Regulamentul Comisiei (CE) nr. 1496/2002.

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a creat o practică cu caracter constant privind sintagma „materie civilă și comercială” conferindu-i un înțeles autonom în concordanță, pe de o parte cu sistemul legislației comunitare și obiectivele acesteia și pe de altă parte cu principiile generale pe care le regăsim în sistemele judiciare naționale (cauza C-29/76 LTU Luftransportunternehmen GmbH & CoKG V Eurocontrol, ECR 1976, 1541). Pentru a clarifica natura civilă și comercială a unui litigiu, Curtea a stabilit că trebuie analizate două elemente relevante : determinarea obiectului litigiului și natura raportului stabilit între părțile implicate.

CAPITOLUL III

EXECUTAREA PROVIZORIE

3.1. Generalități

Prin derogare de la regula generală statuată de dispozițiile art. 632 alin. (1) NCPC, conform căreia numai hotărârile definitive sunt susceptibile de punere în executare silită, legiuitorul noului Cod de procedură civilă reglementează instituția executării provizorii care implică – prin definiție – executarea unei hotărâri de fond ce nu este încă definitivă. Derogarea interesează și alte norme din materia suspendării executării hotărârii și alte norme din materia suspendării executării hotărârii (dispozițiile art. 488 NCPC, coroborate cu dispozițiile art. 484 NCPC).

Executarea provizorie este reglementată în două forme:

- a). executarea provizorie de drept (art. 448 NCPC);
- b). executarea provizorie judecătorească (art. 449 NCPC).

3.1.1. Executarea provizorie de drept

Operează în cazurile limitativ prevăzute de art. 448 NCPC, care arată că „Hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect:

1. stabilirea modului de exercitare a autorității părintești, stabilirea locuinței minorului, precum și modul de exercitare a dreptului de a avea legături personale cu minorul;
2. plata salariilor sau a altor drepturi izvorâte din raporturile juridice de muncă, precum și a sumelor cuvenite, potrivit legii, șomerilor;
3. despăgubiri pentru accidente de muncă;
4. rente ori sume datorate cu titlu de obligație de întreținere sau alocație pentru copii¹⁶, precum și pensii acordate în cadrul asigurărilor sociale;
5. despăgubiri în caz de moarte sau vătămare a integrității corporale ori sănătății, dacă despăgubirile s-au acordat sub formă de prestații bănești periodice;
6. reparații grabnice;
7. punerea sau ridicarea sigiliului ori facerea inventarului;
8. cereri privitoare la posesiune, numai în ceea ce privește posesia;

---

¹⁶ V.M. Ciobanu, *Tratat teoretic și practic de procedură civilă*, vol. I, Editura Național, București, 1996, p. 27-31; Idem, vol. II, p.280).

9. hotărârile pronunțate în temeiul recunoașterii de către pârât a pretențiilor reclamantului, pronunțate în condițiile art. 436;

10. în orice alte cazuri în care legea prevede că hotărârea este executorie.”

Potrivit prevederilor alin. (2): „Executarea hotărârilor prevăzute la alin. (1) are caracter provizoriu”.

3.1.2. Executarea provizorie judecătorească

Operează în cazurile limitativ prevăzute de art. 449 alin. (1) NCPC, care dispun că instanța poate încuviința executarea provizorie a hotărârilor referitoare la bunuri ori de câte ori va considera că măsura este necesară în raport cu temeinicia vădită a dreptului ori cu starea de insolabilitate a debitorului, precum și atunci când ar aprecia că reluarea de îndată a acestei măsuri este vădit prejudiciată pentru creditor.

Așadar, instanța poate să încuviințeze executarea provizorie atunci când există o cerere a părții interesate, în acest sens; hotărârea este privitoare la bunuri; instanța judecătorească constată una dintre situațiile față de care măsura este necesară.

Art. 449 alin.(2) NCPC face referire la două ipoteze în care nu se poate încuviința executarea provizorie și anume:

- în materie de strămutare de hotare, desființare de construcții, plantații sau a oricăror lucrări având o așezare fixă;

- când prin hotărâre se dispune întabularea unui drept sau radierea lui din cartea funciară.

Cererea de executare provizorie se va putea face fie în scris, fie verbal în instanță, până la închiderea dezbaterilor (alin.3), iar, dacă cererea a fost respinsă de către prima instanță, ea poate fi reiterată în apel, potrivit dispozițiilor alin. (4) NCPC.

CAPITOLUL IV

PROCEDURA EUROPEANĂ CU PRIVIRE LA CERERILE CU VALOARE REDUSĂ

ÎN AUSTRIA, GERMANIA, LUXEMBURG ȘI ROMÂNIA

Regulamentul (CE) nr. 861/2007 stabilește procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă, care se poate aplica în statele membre ale Uniunii Europene începând cu 1 ianuarie 2014, fără însă a fi obligatorie aplicarea sa.

1.1. Austria

Existența unei proceduri specifice pentru cereri cu valoare redusă

Austria este una dintre cele cinci state membre ale Uniunii Europene (alături de Bulgaria, Cipru, Republica Cehă și Finlanda) care nu dețin o astfel de procedură. Dreptul austriac nu prevede procedura europeană privind cererile cu valoare redusă. Totuși, Codul austriac de procedură civilă (ZPO) prevede o procedură simplificată în anumite cauze înaintate instanțelor districtuale. Ca normă generală, acestea constituie norme speciale de procedură sau o procedură simplificată doar pentru litigiile financiare care intră în sfera de competență a instanțelor districtuale¹⁷.

Anumite simplificări de natură procedurală se pot aplica în cauze ce implică dreptul muncii și al securității sociale, indiferent de suma în litigiu.

4.2. Germania

Codul german de procedură civilă (Zivilprozessordnung) nu prevede o procedură specială pentru cererile cu valoare redusă. Totuși, articolul 495 a) din cod prevede o procedură simplificată. Potrivit acestui articol, instanța poate alege procedura după cum consideră necesar, în cazurile în care valoarea litigiului nu depășește 600 EUR. În Codul de procedură civilă nu sunt prevăzute alte restricții referitoare la aplicabilitatea acestei proceduri (de exemplu, doar pentru anumite tipuri de litigii).

În asemenea cazuri instanța își poate alege procedura după cum consideră necesar, având în special dreptul să folosească anumite căi de simplificare a procedurii. Cu toate acestea instanța nu este obligată să facă acest lucru, chiar și în cazul în care valoarea

---

¹⁷ Suma în litigiu a fost de maximum 15 000 EURO, a crescut de la 1 ianuarie 2015 la 20 000 EUR, iar la 1 ianuarie 2016 a ajuns la 25 000 EUR.

litigiului nu depășește 600 EUR, putând să recurgă la procedura prevăzută în normele obișnuite. Instanța judecătorească își poate alege procedura, fără ca părțile să se poată opune în vreun fel, ele având doar posibilitatea de a solicita o ședință publică.

4.3. Marele Ducat al Luxemburgului

În Marele Ducat al Luxemburgului, pe lângă procedura europeană cu privire la cererile cu valoare redusă reglementată de Regulamentul (CE) nr. 861/2007, există și o procedură simplificată de recuperare a creanțelor cu o valoare a principalului de până la 10 000 EUR (fără dobânzi și cheltuieli) denumită „ordonanță de plată” (ordonnance de paiement).

Potrivit procedurii ordonanței de plată, este posibilă recuperarea creanțelor pentru orice creanță pecuniară cu o valoare mai mică de 10 000 EUR, cu condiția ca debitorul să aibă domiciliul în această țară.

Recurgerea la procedura ordonanței de plată precum și sesizarea judecătorului de pace prin citarea în fața instanței sunt la latitudinea creditorului.

Există o diferență între procedura ordonanței de plată în fața judecătorului de pace și procedura măsurilor provizorii fără dezbateri contradictorii și anume: procedura în fața judecătorului de pace poate să ducă la pronunțarea unei hotărâri judecătorești (judgement), în timp ce procedura în fața tribunalului districtual poate să ducă numai la o măsură provizorie (ordonnance).

4.4. România

Noul Cod de procedură civilă, intrat în vigoare la 15 februarie 2013, reglementează distinct în art. 1025-1032 procedura cu privire la cererile cu valoare redusă, fiind o procedură a Regulamentului (CE) nr. 861/2007 a Parlamentului European și al Consiliului privind stabilirea unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă.

Noua procedură reprezintă un nou mijloc procesual introdus prin art. 1026-1033 din NCPC (Legea nr. 134/2010 republicată în Monitorul Oficial nr. 542 din 3 august 2012) ca o alternativă la procedura de drept comun și la cea a ordonanței de plată pentru

soluționarea cu celeritate a litigiilor patrimoniale, atunci când valoarea obiectului acestora nu depășește 10 000 de lei la data sesizării instanței și nu vizează situații exceptate de lege [art. 1026 alin.(2) și (3) NCPC].

În ceea ce privește domeniul de aplicare (*rationae materiae*) procedura cu privire la cererile cu valoare redusă nu se aplică în materie fiscală, vamală sau administrativă și nici în ceea ce privește răspunderea statului pentru acte sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice. De asemenea, procedura aceasta nu se aplică cererilor referitoare la starea civilă sau capacitatea persoanelor fizice; drepturile patrimoniale născute din raporturile de familie; moștenire; insolvență, concordatul preventiv, procedurile privind lichidarea societăților insolvabile și a altor persoane juridice sau alte proceduri asemănătoare; asigurări sociale; dreptul muncii; închirierea unor bunuri imobile, cu excepția acțiunilor privind creanțele care au ca obiect plata unor sume de bani; arbitraj; atingeri aduse dreptului la viață privată sau drepturilor care privesc personalitatea.

Potrivit noului Cod de procedură civilă, reclamantul are dreptul și posibilitatea să opteze între procedura cu privire la cererile cu valoare redusă și procedura de drept comun. În cazul în care a sesizat instanța cu o cerere de chemare în judecată, aceasta va fi soluționată conform procedurii de drept comun, cu excepția cazului în care reclamantul, cel mai târziu la primul termen de judecată, solicită în mod expres aplicarea procedurii speciale.

În cazul în care cererea nu se poate soluționa conform dispozițiilor prevăzute de procedura cu privire la cererile cu valoare redusă, instanța de judecată informează reclamantul în acest sens, iar în cazul în care reclamantul nu își retrage cererea, aceasta va fi judecată potrivit dreptului comun.

Competența pentru soluționarea cererii în primă instanță aparține judecătorei, competența teritorială fiind stabilită conform dreptului comun.

CAPITOLUL V
SOMAȚIA EUROPEANĂ DE PLATĂ PREVĂZUTĂ DE
REGULAMENTUL (CE) NR. 1896/2006
ÎN REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Generalități

Prin Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 legiuitorul european a simplificat procedurile prevăzute pentru recuperarea creanțelor pecuniare necontestate la nivel comunitar european prin reducerea costurilor de procedură și prin stabilirea unui standard unitar, astfel încât să nu mai fie necesare alte proceduri preliminare, intermediare sau de recunoaștere a titlului în statul de executare. Astfel, începând cu luna decembrie 2008, creditorul unei creanțe pecuniare necontestate își poate urmări interesele financiare la nivel comunitar, cu ajutorul somației europene de plată prevăzută de Regulamentul (CE) nr. 1896/2006.

Somația europeană de plată prevăzută de Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 coexistă cu posibilitățile procedurale prevăzute de legislația națională a fiecărui stat membru al Uniunii Europene.

5.1. Somația de plată în Republica Federală a Germaniei

5.1.1. Existența unei proceduri specifice pentru somația de plată

5.1.1.2. Generalități

Somația europeană de plată are drept corespondent în Germania somația de plată, care se dovedește a fi o procedură simplificată din care lipsesc o chemare în judecată, un proces public și administrarea de probe.

Scopul acestei proceduri speciale este similar celui prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 și anume acela de a recupera cât mai rapid și mai eficient cu putință creanțele asupra cărora nu există un litigiu în desfășurare (este vorba deci despre creanțe pecuniare necontestate) prin obținerea unui titlu executoriu doar cu ajutorul unor formulare standard. În acest sens, în cererea de emitere a somației de plată creditorul-reclamant trebuie să furnizeze suficiente informații, care trebuie să fie atât de precise și de clare, încât să-i permită părâtului decizia de acceptare sau contestare a creanței.

Există însă și un aspect negativ și anume faptul că cererea de emitere a somației de plată poate să ducă la o întârziere efectivă în procesul civil, fiindcă reclamantul nu poate ști dacă pârâtul va face sau nu opoziție în urma emiterii somației de plată. În cazul în care pârâtul contestă creanța, el va face opoziție, astfel încât până la urmă se va ajunge în fața instanței de fond. De aceea se recomandă ca acea cerere pentru emiterea somației de plată să fie depusă în cazurile în care nu se așteaptă opoziția din partea pârâtului. Totodată cererea poate fi indicată și în cazurile în care se intenționează, se urmărește sau se dorește întreruperea perioadei de prescripție.

5.1.2. Sfera de aplicare a procedurii

Somația de plată este reglementată de Codul de procedură civilă german în Cartea a VIII-a, § 688-703 d.

5.1.2.1. Domenii de aplicare

Somația de plată poate fi solicitată pe baza unei cereri depuse sau trimise de reclamantul care dorește recuperarea unor creanțe pecuniare lichide și exigibile în euro (§ 688, alin.1 Cod de procedură civilă german).

Potrivit § 688 alin. 2 CPC „procedura simplificată nu este aplicată pentru creanțele provenite din contracte încheiate de consumatori în temeiul § 491-508 Cod civil german, dacă dobânda efectivă anuală stabilită conform § 429 Cod civil german depășește dobânda legală prevăzută de legiuitorul german în § 247 Cod civil german cu mai mult de douăsprezece puncte procesuale”. Totodată, această procedură nu se aplică în cazurile în care creanța afirmată de reclamant depinde de un contraserviciu care nu a fost încă efectuat și în cazurile în care remiterea somației de plată ar urma să fie făcută printr-o notificare publică.

În situația în care somația de plată ar trebui remisă în străinătate, Codul de procedură civilă german precizează că acest lucru se poate face numai în cazul în care remiterea este prevăzută de Legea Recunoașterii și de punere în aplicare a măsurilor executorii din 19.02.2001, publicată în Monitorul Oficial German (BGBl 1 pagina 288), modificată la data de 3.12.2009 (BGBl 1 pag. 3830), lege care reglementează transpunerea Regulamentului (CE) nr. 44/2001 („Bruxelles I”) și a Regulamentului (CE) nr. 1215/2012 („Bruxelles I a”) în legislația națională germană.

Potrivit § 688 alin. 4 Cod de procedură civilă german, prevederile Regulamentului (CE) nr. 1896/2006 din 12.12.2006 referitoare la introducerea somației europene de plată rămân nemodificate, aplicarea acestui Regulament fiind reglementată în § 1087-1096 Cod de procedură civilă german

BIBLIOGRAFIE

AUTORI ROMÂNI

1. BĂDOIU, C., *Somația de plată în materie comercială. Practică judiciară*, Ediția a II-a, Editura Hamangiu, București, 2008.
2. BĂIAȘ, A.; CHELARU, E.; CONSTANTINOVICI, R.; MACOVEI, I., *Noul Cod civil. Comentariu pe articole; art. 1-2664*, Editura C.H. Beck, București, 2012.
3. BÎRSAN, C., *Convenția europeană a drepturilor omului. Comentariu pe articole*, vol. I. *Drepturi și libertăți*, Editura All Beck, București, 2004.
4. BOROI, G., *Codul de procedură civilă comentat și adnotat*, Editura All, București, 2001.
5. BOROI, G., *Drept civil. Partea generală. Persoanele*, Editura All Beck, București, 2001.
6. BOROI, G.; RĂDESCU, D., *Codul de procedură, comentat și adnotat*, Editura All Beck, București, 1994.
7. BOROI, G. (coordonator); SPINEANU - MATEI, O.; COSTANDA, A.; NEGRILĂ, C.; DĂNĂILĂ, V. (autori), *Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole*, Editura Hamangiu, București, 2013.
8. BOROI, G. (coordonator); SPINEANU - MATEI, O.; COSTANDA, A.; NEGRILĂ, C.; DĂNĂILĂ, V.; THEOHARI, D. N.; GAVRIȘ, D. M.; PĂNESCU, F. G.; EFTIMIE, M.; STANCU, M. (autori), *Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole*, Ediția a II-a, revizuită și adăugită, vol. II, Editura Hamangiu, București, 2016.
9. BOROI, G.; STANCU, M.; *Drept procesual civil*, Editura Hamangiu, București, 2015.
10. BOZEȘAN, V. (coordonator); CĂLIN, D.; MILITARU, I.; CĂLIN, R. M., *Executarea silită. Hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în cauzele împotriva României*, Editura Universitară, București, 2015.
11. BUDUȘAN, L. I.; BARBUK, D. F., *Recuperarea creanțelor. Ghid practic*, Editura Universul Juridic, București, 2012.

12. CANTACUZINO, M.B., *Elementele dreptului civil*, Editura Cartea Românească, București, 1921.
13. CĂDERE, V.G., *Tratat de procedură civilă*, ediția a 2-a, Tipografiile Române Unite, București, 1935.
14. CĂPĂȚÎNĂ, O., *Regimul hotărârilor străine în România*, Editura Academiei, București, 1971.
15. CĂRPENARU, ST. D., *Drept comercial român*, ediția a 5-a, Editura All Beck, București, 2004.
16. CIOBANU, V.M., *Tratat teoretic și practic de procedură civilă*, vol. I și II, Editura Național, București, 1996.
17. CIOBANU, V.M.; BOROI, G., *Drept procesual civil. Curs selectiv. Teste grilă*, ediția a 3-a, Editura All Beck, București, 2005.
18. CIOBANU, V.M.; BOROI, G., *Drept procesual civil. Curs selectiv*, ediția a 4 - a, Editura C.H. Beck, București, 2009.
19. CIOBANU, V.M.; NICOLAE, M., (coordonatori) *Noul Cod de procedură civilă completat și adnotat*, vol. I și II, Editura Universul Juridic, București, 2016.
20. COSTIN, M. N.; LEȘ, I.; MINEA, ȘT.; COSTIN, M. ȘT.; SPINEI, S., *Dicționar de procedură civilă*, ediția a II-a, Editura Hamangiu, București, 2007.
21. CRAIG, P.; DE BURCA, G., *Dreptul Uniunii Europene. Comentarii, jurisprudență și doctrină*, ediția a IV-a, Editura Hamangiu, București, 2009.
22. CUCU, C.; BĂDOIU, C., *Somația de plată în materie comercială. Practică judiciară*, Ediția a II-a, Editura Hamangiu, București, 2008.
23. DELEANU, I., *Tratat de procedură civilă*, ediția a 3-a, Editura Servo-Sat, Arad, 2003.
24. DELEANU, I., *Tratat de procedură civilă*, vol. I-II, ediția a 2-a, Editura C.H. Beck, București, 2007.
25. DELEANU, I.; BUTA, GH., *Procedura somației de plată.*, Editura C.H. Beck, București, 2006.
26. DELEANU, I.; Gh. Buta, *Procedura somației de plată. Doctrină și jurisprudență*, Editura C.H. Beck, București, 2006.
27. PROF. UNIV. EMERIT DR. ION DELEANU; Valentin Mitea, Sergiu Deleanu, *Noul Cod de procedură civilă. Comentarii pe articole*, vol. II, Editura Universul Juridic, București, 2013.

28. FIROIU, D., *Istoria statului și dreptului român*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976.
29. FLORESCU, D.A.P.; COMAN, P.; MREJERU, T.; SAFTA, M.; BĂLAȘA, G.; *Executarea silită. Reglementare. Doctrină. Jurisprudență*, Editura C.H. Beck, București, 2006.
30. GÎRBULEȚ, I., *Organizarea și exercitarea profesiei de executor judecătoresc*, Editura Hamangiu, București, 2007.
31. GÎRBULEȚ, I.; STOICA, A., *Ghid practic de executare silită. Explicații, cereri, formulare*, Editura Hamangiu, București, 2008.
32. HEROVEANU, E., *Teoria execuțiunii silite*, Editura Cioflec, București, 1942.
33. HURUBĂ, E., *Contestația la executare silită în materie civilă*, Editura Universul Juridic, București, 2011.
34. LEȘ, I., *Legislația executării silite. Comentarii și explicații*, Editura C.H. Beck, București, 2007.
35. LEȘ, I., *Tratat de drept procesual civil*, ediția a 5-a, Editura All Beck, București, 2010.
36. LEȘ, I. (coordonator); JUGASTRU, C.; LOZNEANU, V.; CIRCA, A.; HURUBĂ, E.; SPINEI, S., *TRATAT DE DREPT PROCESUAL CIVIL*, vol. II, *Căile de atac, procedurile speciale, executarea silită, procesul civil internațional*, Editura Universul Juridic, București, 2015.
37. LUPAȘCU, D.; UNGUREANU, D., *Drept internațional privat*, Editura Universul Juridic, București, 2012.
38. MATEUȚ, GH., *Procedura penală. Partea specială*, vol. II, Editura Lumina Lex, București, 2011.
39. MĂGUREANU, FL., *Drept procesual civil*, ediția a 10-a, Editura Universul Juridic, București, 2008.
40. NEGRU, V.; RADU, D., *Drept procesual civil*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.
41. NICA, C., *Executarea silită. Practica judiciară*, Editura Hamangiu, București, 2008.
42. OPRINA, E., *Executarea silită în procesul civil*, Editura Universul Juridic, București, 2007.
43. OPRINA, E.; BOZEȘAN, G. (coordonatori), *EXECUTAREA SILITĂ. DIFICULTĂȚI ȘI SOLUȚII PRACTICE*, vol. I, Editura Universul Juridic, București, 2013.

44. OPRINA, E.; GÎRBULEȚ, I., *TRATAT TEORETIC ȘI PRACTIC DE EXECUTARE SILITĂ*, vol. I, *Teoria generală și procedurile execuționale conform noului Cod de procedură civilă și noului Cod civil*, Editura Universul Juridic, București, 2013.
45. OROSAN, A., *Somația de plată și ordonanța de plată. Practică judiciară și reglementarea din noul Cod de procedură civilă*, Editura Hamangiu, București, 2012.
46. POPOVICI, S., *Executarea silită transfrontalieră. Instrumente de consolidare a creditului*, Editura C.H. Beck, București, 2015.
47. PORUMB, GR., *Codul de procedură civilă, comentat și adnotat*, vol. I, Editura Științifică, București, 1962.
48. PORUMB, GR., *Codul de procedură civilă comentat și adnotat*, vol. II, Editura Științifică, București, 1962.
49. PORUMB, GR., *Teoria generală a executării silite și unele proceduri speciale*, Editura Științifică, București, 1964.
50. RADU, D.; COSTIN, M.N.; LEȘ, I.; MINEA, M., *Dicționar de drept procesual civil*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1983.
51. RĂDUCANU, G., *Dreptul executării silite. Titlu executoriu european*, Editura Hamangiu, București, 2009.
52. ROHNEAN, D.A., *Noul cod civil. Comentarii, doctrină, jurisprudență*, vol. III, art. 1650 – 2664. *Contracte speciale. Privilegii și garanții. Prescripția extincțivă. Drept internațional privat*, Editura Hamangiu, București, 2012.
53. ROȘ, V., *Arbitrajul comercial internațional*, Editura Monitorului Oficial, București, 2000.
54. SCHIOPU, E.; MUȘAT, C., *Câteva aspecte teoretice și practice privind recuperarea creanțelor bancare*, apud *Probleme actuale în dreptul bancar*, Editura Wolthers Kluwer, București, 2007.
55. SELEGEAN, M., *Dreptul la un proces echitabil. Articolul 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului*, I.N.M., 2005.
56. STĂNESCU, S.A., *Competența jurisdicțională și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială la nivelul Uniunii Europene*, Editura Hamangiu, București, 2015.
57. STOENESCU, I.; HILSENRAD, A.; ZILBERSTEIN, S., *Tratat teoretic și practic de procedură a executării silite*, Editura Academiei, București, 1966.
58. STOENESCU, I.; ZILBERSTEIN, S., *Drept procesual civil. Căile de atac și proceduri speciale*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981.
59. STOICA, A., *Executarea silită imobiliară*, Editura Universul Juridic, București, 2009.

60. ȘTEFAN, T.; ANDREȘAN-GRIGORIU, B., *Drept comunitar*, Editura C.H. Beck, București, 2007.
61. TABACU, A., *Drept procesual civil*, ediția a 3-a, Editura Universul Juridic, București, 2008.
62. TABACU, A., *Hotărârea judecătorească, titlu executoriu potrivit noului Cod de procedură civilă* apud OPRINA, E.; BOZEȘAN, V. – coordonatori – EXECUTAREA SILITĂ – DIFICULTĂȚI ȘI SOLUȚII PRACTICE, vol. I, Editura Universul Juridic, București, 2013.
63. TĂBÂRCĂ, M., *Drept procesual civil*, vol.II, Editura Universul Juridic, București, 2013.
64. VOICU, M.; VERIOTTI, M., *Drept maritim român. Jurisprudență și legislație*, Editura Ex Ponto, Constanța, 2000.
65. VOLONCIU, N., *Tratat de procedură penală. Partea specială*, vol. II, ediția a III-a revizuită și adăugită, Editura Paideia, București, 1997.
66. ZILBERSTEIN, S.; CIOBANU, V.M., *Drept procesual civil. Executarea silită*, ediția a 2-a, vol. I, Editura Lumina Lex, București, 1998.
67. ZILBERSTEIN, S.; CIOBANU, V.M., *Tratat de executare silită*, Editura Lumina Lex, București, 2001.

AUTORI STRĂINI

1. CADIEC, L.; JEULAND, E.; AMRANI-MEKKI, S. (coord.), *Droit processuel civil de l'Union Européenne*, Lexis Nexis, Paris, 2011.
2. CORNU, G., *Droit civile. Introduction au Droit*, 13e Édition, LGDJ, Montchrestien, Paris, 2007.
3. CORNU, G., *Vocabulaire juridique*, 8e Édition, Édition Presses Universitaires de France, Paris, 2007.
4. CORNU, G.; FOYER, J., *Procédure civile*, 3e Édition, P.U.F., 1996.
5. DONNIER, M.; DONNIER, J.B., *Voies d'exécution et procédures de distribution*, 7e éd; Litec, Paris, 2003.
6. DYMANT, M.; MATHIEU, A., *Les huissiers de justice – leurs origines européennes – leurs sarcines québécoises*, Ed. Les Éditions Info Justice, Montreal, 1984.

7. FRICERO, N.; ISNARD, J., *La contribution des institutions dans l'aménagement de l'espace de liberté, de sécurité et de justice*, Colloque International de Reims de 3 et de 4 novembre 2005, Éditions Juridiques et Technique, Paris, 2006.
8. GUINCHARD, S.; FERRAND, F.; DELICOSTOPOULOS, C., *Droit processuel. Droit commun et droit comparé du procès équitable*, 4e éd., Dalloz, Paris, 2007.
9. GUINCHARD, S.; MOUSSA, T., *Droit et pratique des voies d'exécution*, 5e éd., Dalloz, Paris, 2007.
10. LEVY, J.P.; CASTALDO, A., *Histoire du droit civil*, Dalloz, 1ère Ed., 2002.
11. JOLOWICS, V., *Droit anglais*, 2e éd., Paris, 1992.
12. PERROT, R.; THÉRRY, PH., *Procédures civiles d'exécution*, Dalloz, Paris, 2000.
13. SEROUSSI, R., *Introduction aux droit anglais et américain*, 4e éd, Dunod, Paris, 2007.

ARTICOLE DE AUTORI ROMÂNI

1. BĂCANU, I., *Învestirea cu formulă executorie a hotărârilor arbitrale în R.D.C. nr. 9/1997.*
2. BOROI, G., *Incidente care împiedică, sting sau amână executarea silită în procesul civil în Curierul Judiciar nr. 4/2003.*
3. CIOBANU, V.M.; BOROI, G.; NICOLAE, M., *Modificările aduse Codului de procedură civilă prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.138/2000 în Dreptul nr. 4/2001.*
4. CUPȘAN-MORAR, P.F., *Somația de plată europeană. Somația și ordonanța de plată în dreptul roman în Dreptul, nr. 3/2010.*
5. GÎRBULEȚ, I., *Efectele suspendării executării silite prin poprire*, în Revista română de executare silită, nr. 1/2009.
6. GÎRBULEȚ, I., *Intervenția instanței de judecată în faza executării silite în Revista Dura Lex, Sed Lex, nr. 1/2008.*
7. GÎRBULEȚ, I., *Încetarea executării silite în Revista de executare silită nr. 1/2007.*
8. GÎRBULEȚ, I., *Perimarea executării silite în R.R.E.S. nr. 1/2007.*
9. GÎRBULEȚ, I., *Principii fundamentale ale executării silite în R.R.E.S. nr. 3/2010.*
10. LEȘ, I.; STOICA, A., *Titlul executoriu european pentru creanțe necontestate în R.R.D.P. nr. 2/2008.*

11. MIHAI, L., *Probleme privind ordonanța președințială prin care se suspendă executarea provizorie* în S.C.J. nr. 1/1983.
12. MOȚIU, F., *Opoziția la somația europeană de plată* în P.R. nr. 3/2009.
13. NECULAESCU, S.; MATEI, D., *Dispoziții de drept procesual în Constituția României*, în S.D.R. nr.2/1994.
14. OPRINA, E., *Principalele categorii de titluri executorii* în Revista română de executare silită nr. 3-4/2008.
15. OPRINA, E., *Aplicarea în timp a noului Cod civil sub aspectul dispozițiilor care conferă caracter de titlu executoriu anumitor tipuri de contracte* în R.R.E.S. nr. 2/2012.
16. PĂTULEA, V., *Studiu în legătură cu categoriile de titluri executorii* în Dreptul nr. 7/2005.
17. PÂRVU, L.N., *Procedura soluționării cererilor în legătură cu somația europeană de plată* în Dreptul nr. 4/2009.
18. PERJU, P., *Probleme de drept civil și drept procesual civil din practica secției civile a Curții Supreme de Justiție pe anul 2001* în Dreptul nr. 3/2002.
19. POPESCU, G., *Suspendarea provizorie a executării silite pe cale de ordonanță președințială* în P.R. nr. 2/2003.
20. POPESCU, E.; BRADIN, FL., *Suspendarea executării în cadrul contestației la executare* în Dreptul nr. 3/2003.
21. RADU, I., *Aspecte practice întâlnite în executarea silită indirectă* în Juridica nr. 7-8/2001.
22. RĂDULESCU, O., *Discuții cu privire la investirea cu formulă executorie a actelor autentificate de notarul public care constată o creanță certă și lichidă* în Dreptul nr.7/1998.
23. RUS, S.L., *Întoarcerea executării silite* în Dreptul nr. 10/2003.
24. SAVU, C., *Noua reglementare privind procedura europeană a somației de plată* în R.R.D.C. nr. 3/2007.
25. SÎNGEORZAN, D.; POPA, C.N., *Discuții în legătură cu suspendarea executării silite* în Dreptul nr. 4/2002.
26. STOICA, A., *Considerații generale privind o procedură de executare civilă echitabilă* în Revista română de executare silită nr.1-2/2008.
27. TABACU, A.; DUMINICĂ, R., *Titluri executorii în noul Cod civil* în R.R.E.S. nr. 3/2011.

28. THEOHARI, N., *Recuperarea creanțelor prin intermediul procedurilor somației și ordonanței de plată. Analiză comparativă a regulilor procedurale* în Curierul Judiciar nr. 4/2010.
29. TURCU, I., *Observații privind noile reglementări legale aplicabile efectelor de comerț* în R.R.D. nr. 5/1995.
30. VÂRGĂ, I., *Rolul executorului judecătoresc – persoană cu formație juridică europeană – în asigurarea și restabilirea ordinii de drept* în R.R.E.S. nr. 4/2005.
31. VOUAX – MASSEL, R., *O noutate în dreptul românesc, somația de plată* în Revista de drept comercial nr. 12/2001.
32. VURDEA, I.C., *Intervertirea executării silite directe în executare silită indirectă* în R.R.D. nr.10/1974.